

τοιαύτης δοκιμασίας, ἀνέκραξε· «Καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὗτου τελευσθῇ [τὸ τοῦ θανάτου μου βάπτισμα] (Λουκ. ιβ' 50) Τὸ βάπτισμά του ἐξεπληρώθη πολὺ ταχέως μετὰ ταῦτα, ὅταν ἀπέθανε κρᾶζας, «Τετέλεστο!»

Ἡ Ολόκληρος ὁ κόσμος ἀποθνήσκει, καὶ οὐχὶ μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία, τὸ σῶμά του· ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ὡς πράττει ἡ Ἐκκλησία, τὸ σῶμά του. Ἐν τούτῳ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ. Ἡ Ολόκληρος ὁ κόσμος εἶναι νεκρὸς μετὰ τοῦ Πατρὸς Ἀδάμ ὑπὸ τὴν κατ' αὐτοῦ καταδίκην ἢ κατάραν· ἀλλ' ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς δὲν ἦτο ἐκ τοῦ κόσμου, οὔτε εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀπέθανον ἐν τῷ Ἀδάμ. Ἔχομεν ἴδει ἤδη, ὅτι ἡ ζωὴ του ἦτο ἁγία, καὶ κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν, μ' ὅλον ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτο ἐκ τῆς γῆς (*) — ὥστε δὲν διετέλει ὑπὸ καταδίκην. Διὰ τὴν τότε ἀπέθανεν. Αἱ Γραφαὶ ἀποκρίνονται ὅτι «ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν,» — ὅτι ὁ θάνατός του ἦτο διὰ θυσίαν. Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ μέ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ σῶμά του τὸ βαπτισθὲν εἰς αὐτόν διὰ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ — εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς κοινωνοὺς μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν πρὸς θυσίαν θάνατον. Ἐκ φύσεως τέκνα τοῦ Ἀδάμ, «τέκνα ὀργῆς, οὗτοι, ὡς καὶ οἱ λοιποί», πρῶτον δικαιώνονται ἐκ τοῦ Ἀδαμαίου θανάτου πρὸς ζῶν, διὰ πίστεως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν καὶ τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον του, καὶ ὁ κύριος σκοπὸς ταύτης τῆς πρὸς ζῶν δικαιώσεως ἐκ τῆς Ἀδαμαίας καταδίκης εἰς θάνατον, εἶναι ὅπως λάβωσι τὸ προνόμιον τοῦτο τοῦ νὰ βαπτισθῶσιν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν (νὰ γίνωσι μέλη τοῦ σώματός του, τῆς Ἐκκλησίας του) βαπτιζόμενοι εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ — μετέχοντες τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὡς συνθυσιάζοντες. Ὡ! ὅποια εὐρεῖα διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἀποθνήσκειν ἐν τῷ Ἀδάμ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ἐν τῷ Χριστῷ.

Τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς συγγενείας ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστόν ἐν τῇ θυσίᾳ, ἐν τῷ εἰς θάνατον βαπτίσματι τώρα, καὶ τῆς προκυπτούσης συγγενείας καὶ ἐνώσεως αὐτοῦ ἐν τῇ δόξῃ, ἣτις μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ, εἶναι ἀκατάληπτον εἰς τὸν κόσμον. Πρέπει ἐν τούτοις, νὰ ἐκτιμηθῇ παρὰ τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπανειλημμένως διαπιστοῦται τοῦτο ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὅτι «Εἰ ὑπομένομεν καὶ συνβασιλεύσομεν» «Εἰ γὰρ συναπεθάνομεν καὶ συνζήσομεν». Εἴμεθα δὲ «κληρονόμοι μὲν Θεοῦ συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἰ π ε ρ συμπάθομεν [Ἐὰν λαμβάνωμεν πείραν τοῦ βαπτίσματος εἰς θάνατον μετ' αὐτοῦ ὡς μέλη τοῦ σώματός του] ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν. — Β' Τιμ. β' 12. Ρωμ. στ' 8, η' 17.

Εἰς τὸν τέταρτον στίχον τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν χωρίου, ὁ Ἀπόστολος ἐπαναλαμβάνει τὸν αὐτὸν συλλογισμόν ἐξ ἄλλης ἀπόψεως,

(*) Ἰδὲ Τόμον Ε'. Κεφάλαιον Δ'.

λέγων· — «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον». Καὶ ἐνταῦθα πάλιν οὐδεὶς ὑπαινιγμός τοῦ δι' ὕδατος βαπτίσματος, ἀλλὰ θετικωτάτη δήλωσις περὶ τοῦ εἰς θάνατον βαπτίσματος, τῆς καθιερώσεως ἡμῶν μέχρι θανάτου. Προβαίνων ὁ Ἀπόστολος ἐπεκτείνει τὴν εἰκόνα, ἐκθέτων τὸ πόθεν ἢ τὴν αἰτίαν τοῦ βαπτίσματος ἡμῶν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, καὶ λέγει· «Ἰνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» Μόνον ἐμμέσως ἐνταῦθα ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρεται εἰς τὴν συμμετοχὴν ἡμῶν εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, διὰ τὴν θὰ γείνωμεν μέτοχοι τῆς δόξης μετὰ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ· κυρίως ὅμως ἀναφέρεται εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν. Πάντες οἱ κάμνοντες τελείαν καθιέρωσιν τῆς ζωῆς των εἰς τὸν Κύριον, ὅπως ἀποθάνωσι μετ' αὐτοῦ, ὅπως ᾧσι συνθυσιάζοντες μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀληθείας, ὀφείλουσι νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ἐφ' ὅσον ζῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ὄντες κεχωρισμένοι καὶ διακεκριμένοι τῶν ἄλλων τῶν πέριξ αὐτῶν. Οὗτοι εἰσέρχονται εἰς διαθήκην νὰ ἀποθάνωσιν ὡς πρὸς τὰ γῆινα πράγματα, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἀπορροφῶσιν ἄλλους, καὶ μεταχειρισθῶσιν αὐτὰ μόνον ὡς ὑπηρετικὰ τῆς Νέας Κτίσεως. Τὰ Νέα Κτίσματα ζωοποιοῦνται διὰ τοῦ Λυτρωτοῦ εἰς οὐράνια πράγματα καὶ ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ὁ πέριξ ἡμῶν κόσμος δὲν βλέπει, δὲν ἐννοεῖ. Ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τοῦτο ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ πρέπει νὰ ᾔηται νέα, διακριτικὴ, κεχωρισμένη ἀπὸ τῶν πέριξ ἡμῶν· διότι ζωογονοῦμεθα διὰ τοῦ νέου Πνεύματος, τῶν νέων ἐλπίδων, τῶν νέων βλέψεων, τῶν Οὐρανίων.

Ἐρχόμενος εἰς τὸν 5ον στίχον ὁ Ἀπόστολος δὲν καμνεὶ οὔτε τὴν ἐλαχίστην μνειάν περὶ τοῦ ἐν ὕδατι βαπτίσματος μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἐν ἀρχῇ δύνανται νὰ ἐκλάβωσιν ἄλλως τὰ λεγόμενα αὐτοῦ. «Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα». Ἐὰν τοῦτο τὸ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου, ἐννοηθῇ ὡς σημαῖνον βάπτισμα δι' ὕδατος, ἤθελεν ἐξάρει πολὺ περισσότερον τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα, παρ' ὅτι θὰ ἦτο διατεθειμένος νὰ παραδεχθῇ ὁλοσδήποτε διδάσκαλος ἐν τῷ κόσμῳ. Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὡς Χριστιανοὶ ἐλπίζομεν θερμότερα; Δὲν εἶναι τὸ νὰ γείνωμεν μέτοχοι τῆς τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως, τῆς Πρώτης Ἀναστάσεως; Ὁ Ἀπόστολος ἐξέφρασε τοῦτο ὡς τὸ μέγα ἰδεῶδες καὶ τὴν μεγάλην ἐλπίδα ἣν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, λέγων· «Τοῦ γινῶναι αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ [ὡς μέλος τοῦ σώματός του, τῆς ἐκκλησίας του] καὶ κοινωνίαν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ εἰ πως καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν». (Φιλιπ. γ' 10,11). Τὸ νὰ θεωρήσωμεν λοιπὸν ὅτι τὸ χωρίον Ρωμ. στ' 5, σημαίνει ὅτι μετοχὴ εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ οὐκ προήρχετο ἀσφαλῶς ἐκ τῆς ἐν ὕδατι καταδύσεως, θὰ ἔκαμνε

τοῦτο τὸ χωρίον νὰ ἀντιφάσκη εἰς πᾶν ἄλλο χωρίον, καὶ νὰ ἀντιφέρεται εἰς αὐτὸν τὸν ὀρθὸν λόγον. Πῶς ἡ φύτευσις, ἥ ἡ ἐν ὕδατι ταφή, ἠθέλεν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα μετοχὴν εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν. Δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι χιλιάδες ἐτάφησαν ἢ κατεδύθησαν ἐν ὕδατι, οἵτινες οὐδέποτε θὰ μετὰσχωσι τῆς Πρώτης Ἀναστάσεως — τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Ἄλλ' ὅταν ἐννοῶμεν ὅτι ὁ στίχος οὗτος, ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν δύο προηγουμένων, ἀναφέρεται εἰς τὸ βάπτισμα εἰς θάνατον καὶ **φύτευσιν ἐν τῷ θανάτῳ** κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, τότε τὸ πᾶν εἶναι σαφές, τὸ πᾶν λογικόν. Κληθέντες ὑπὸ τοῦ Κυρίου νὰ ἡμεθα συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, νὰ συμπάθωμεν μετ' αὐτοῦ, ὅπως ζήσωμεν καὶ βασιλεύσωμεν μετ' αὐτοῦ πόσον βέβαιοι δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ὅτι, ἐὰν εἴμεθα πιστοὶ εἰς ταύτην τὴν κλῆσιν, ἐὰν συνταφῶμεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐτάφη εἰς θάνατον — ὡς πιστοὶ στρατιῶται τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπηρεταὶ τῆς Ἀληθείας — συνεπῶς θέλομεν λάβει τὴν τελείαν ἀνταμοιβὴν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὑπόσχεται εἰς τοὺς τοιοῦτους, ἥτοι μετοχὴν εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν — εἰς δόξαν τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Τὸ εἰς θάνατον βάπτισμα εἶναι τὸ ἀληθές βάπτισμα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἦτο τὸ ἀληθές βάπτισμα διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα εἶναι μόνον τὸ σύμβολον, ἢ εἰκὼν τουτοῦ εἰς ἡμᾶς, ὡς ἦτο εἰς αὐτόν· τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου εἰς δύο ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ λάβωσι τὴν ὑπόσχασίν του ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐκάθηντο μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ ὃ εἰς ἐκ δεξιῶν καὶ ὁ ἄλλος ἐξ ἀριστερῶν. Ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀπάντησις πρὸς αὐτούς ἦτο, οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πειν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, ἢ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; Εἰς τὴν περὶ τῆς προθυμίας ὁμολογίαν των ὅπως μτάσχωσιν οὐχὶ μόνον εἰς τὸ ὄνειδός του, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς τὸ εἰς θάνατον βάπτισμα, ὃ Κύριος ἀπαντᾷ ἐπιδοκιμαστικῶς. «Τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε». (Μαρκ. ι' 35-39). «Ὅστις δὴποτε ἐκ τῶν κεκλημένων του εἶναι πρόθυμος ἐν τῇ καρδίᾳ του διὰ τῆς ταύτης πείραν, ὃ Κύριος θὰ χαρίσῃ εἰς τοῦτον τὸ προνόμιον — ὡς ἐπίσης καὶ τὴν βοήθειάν του. Οἱ τοιοῦτοι πράγματι θὰ καταδυθῶσιν εἰς τὸν τοῦ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ὡς συνέπειαν θὰ λάβωσι μετοχὴν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς ταύτην ἀνήκουσαν δόξαν τῆς Βασιλείας. Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Κύριος ἐνταῦθα δὲν ὑπενόει τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα, διότι οὗτοι οἱ δύο μαθηταὶ ἦσαν μετ' αὐτοῦ ἐξ ἀρχῆς τῆς διακονίας του, καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ ἐβάπτισαν πλήθη ἀνθρώπων ἐν ὕδατι «εἰς μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» — τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάν-

νου (Ἰωάννου γ' 22,23. δ' 1,2. Μαρκ. α' 4.) Ἡ ἐρώτησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προθυμίαν των διὰ μετοχὴν ἐν τῷ βαπτίσματι δὲν παρενοήθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων. Οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχον ὅτι ἐπεθύμει ὅπως αὐτοὶ βαπτισθῶσι πάλιν ἐν ὕδατι· ἡννούνουν καλῶς ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ βάπτισμα τῶν θελήσεων αὐτῶν ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς του καὶ συνεπῶς μετοχὴν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν θυσίαν του — ἀποθνήσκοντες καθ' ἡμέραν, καταθέτοντες τὴν ζωὴν των διὰ τοὺς ἀδελφοὺς μέχρι τέλους, εἰς πραγματικὸν θάνατον.

EN ENI ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΗΜΕΙΣ ΠΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΕΝ ΣΩΜΑ ΕΒΑΠΤΙΣΘΗΜΕΝ.

Α' Κορινθ. ιβ' 12,13.

Οὐδεὶς ἄς μὴ παρανοήσῃ τὸν Ἀπόστολον, ὅτι, ἀναφέρον τὸ εἰς θάνατον βάπτισμα ἡμῶν μετὰ τοῦ Κυρίου — «εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ» — σημαίνει τὸ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βάπτισμα. Ὁ θάνατος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι διακριτικῶς κεχωρισμένα, καὶ τὰ δύο βαπτίσματα εἶναι ἐπίσης διακριτικά καὶ κεχωρισμένα. Τὸ εἰς θάνατον βάπτισμα εἶναι πρᾶγμα ἀτομικόν, ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶς ὅστις ἤθελε γείνει μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ καθιερώσῃ καὶ θυσιάσῃ ἀτομικῶς τὴν θέλησίν του. Ἀκολουθῶς γενομένης τῆς θυσίας εὐπροσδέκτου, ὁ Κύριος διὰ τοῦ Πνεύματός του βοηθεῖ ἕκαστον ὅπως καταθέσῃ τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀληθείας καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς, ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου. Τὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βάπτισμα ἦτο ἐν βάπτισμα δι' ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο ἔλαβε χώραν ἐν τῷ ὑπερώῳ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ δὲν ἐχρειάσθη νὰ ἐπαναληφθῇ, διότι δὲν ἔπαυσεν ἕκτοτε νὰ παραμένῃ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας μέχρι σήμερον. Ἐπανάληψις τινῶν ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων ἐδόθη ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Κορνηλίου· ἀλλ' ἀπλῶς ὡς ἀπόδειξις εἰς τὸν Πέτρον καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐξ Ἰουδαίων πιστοὺς καὶ εἰς τὸν Κορνήλιον καὶ πάντας τοὺς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξ ἐθνικῶν πιστοὺς, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν. Ἡ κατάδυσις κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν συνετελέσθη, ὡς μανθάνομεν, διὰ τῆς πληρώσεως τοῦ ὑπερώου ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὕτως ὥστε οἱ 120 παρόντες ἀδελφοὶ «ἅπαντες κατεδύθησαν ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τῶν Ἀποστόλων λαβόντων, ἐμπροσθέντως, σύμβολον Θείας εὐνοίας διὰ τῆς ἐμφανίσεως διαμεριζομένων πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των.

Τοῦτο τὸ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χρῖσμα ἀντεστοίχει πρὸς τὸ χρῖσμα τῶν Ἀρχιερέων καὶ Βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ διὰ τοῦ ἁγίου χριστηρίου ἐλαίου. Τὸ ἔλαιον ἐχύνετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κατέρρεεν ἐπὶ τοῦ σώματος. Τὸ ἀντίτυπον τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

ἐπιχύσεως ἦτο ἢ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν ἀπονομή τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ὅταν ὁ Πατὴρ ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὸ Πνεῦμα «ἄνευ μέτρου». (Ἰωάν. γ' 34). Ὅταν ἐπληρώθη ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ δεδοξασμένη ἡμῶν Κεφαλὴ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς καὶ ἔκαμεν ἐξιλασμόν διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ του, τῷ ἐπετράπη νὰ «ἐκχύσῃ τοῦτο» τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, βαπτίζων οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν του· σημαίνων οὕτω τὴν παραδοχὴν αὐτῶν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας του τοῦ σώματός του — ὡς μελῶν τῆς Νέας Κτίσεως. Ἡ Ἐκκλησία του τὸ Σῶμά του, ἔκτοτε ἐσυνεχίσθη, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐξηκολούθησε μένον ἐν αὐτῇ καὶ ἐπ' αὐτῆς, καὶ καθὼς ἕκαστον νέον μέλος προστίθεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις εἶναι τὸ Σῶμά του, ἕκαστος γίνεται μέτοχος ἐν τῷ ἐνὶ διὰ τοῦ Πνεύματος βαπτίσματι, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ Σῶμα, τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ διέπει ταύτην. Τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν χωρίον συνδέει τὸ τῆς Πεντηκοστῆς τοῦτο διὰ τοῦ Πνεύματος βάπτισμα μετὰ τοῦ ἀτομικοῦ ἡμῶν εἰς θάνατον βαπτίσματος, καὶ μᾶς δεικνύει τὴν σχέσιν ἀλλήλων. Ἡμεῖς βαπτίζομεθα εἰς θάνατον ὡς ὄντες δεδικαιωμένοι. Χριζόμεθα διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ καθιστάμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὄντες μέλη τῆς Νέας Κτίσεως. Ὡς εἶδομεν δὲ ἤδη πρέπει πρῶτον νὰ δικαιωθῶμεν ἐκ τῆς Ἀδαμιαίας ἁμαρτίας καὶ θανάτου, διὰ πίστεως εἰς τὸν Λυτρωτὴν ἡμῶν, πρὶν ἢ ἡ θυσία ἡμῶν δυνηθῇ νὰ γείνη εὐπρόσδεκτος καὶ θεωρηθῶμεν «νεκροὶ μετ' αὐτοῦ» — τοῦ Κυρίου τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν. Οὕτως ὁμοίως, πρέπει πρῶτον νὰ κάμωμεν ταύτην τὴν καθιέρωσιν, ἢ **θυσίαν**, τοῦ δικαιωθέντος ἐγώ, καὶ γείνωμεν εὐπρόσδεκτοι ὡς μέλη τῆς Νέας Κτίσεως, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ πρόοδος πρὸς τὸν θάνατον ἣτις διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ ἐντελές **βάπτισμα ἡμῶν καὶ θάνατον**, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ εἰς θάνατον βαπτίσματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ οὕτω ἀσφάλισι μετοχὴν εἰς τὴν «Πρώτην Ἀνάστασιν». Τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς ὅ,τι ἤδη εἶδομεν, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶναι ἡ δικαίωσις ἡμῶν ἣτις καθιστᾷ ἡμᾶς Νέα Κτίσματα — μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ μετ' αὐτοῦ βάπτισμα ἡμῶν εἰς θάνατον, ὡς ὁ Ἀπόστολος λέγει, «Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἐν ἐστίν καὶ μέλη πολλὰ ἔχει. . . οὕτω καὶ ὁ Χριστός. Καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν. . . καὶ πάντες ἐν Πνεύμα ἐποτίσθημεν». (Α' Κορινθ. ιβ' 12,13).

Ὁ Εὐαγγελικὸς οὗτος αἰὼν εἶναι ἐνιαυτὸς εὐπρόσδεκτος τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῖου ὁ Κύριος ὑπῆρξε πρόθυμος νὰ **δεχθῇ** τὰς θυσίας τῶν πιστῶν, τὴν πλήρη καθιέρωσιν αὐτῶν μέχρι θανάτου. Πᾶς θυσιάζων καὶ ἀπαντῶν οὕτως εἰς τὴν Πρόσκλησιν τοῦ αἰῶνος (Ρωμ. ιβ' 1), εὐθὺς γίνεται εὐπρόσδεκτος

εἰς θέσιν μέλους «ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Πρωτοτόκων, τῶν δοφίων τὰ ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα ἐν Οὐρανοῖς». Ἀλλ' ἡ παραδοχὴ αὕτη ὡς εἶδομεν, δὲν τελειώνει τὴν ὑπόθεσιν, ζητεῖται παρ' ὅλων τῶν καθιερούντων ἑαυτοὺς ὅπως «ἀποθνήσκωσι καθ' ἡμέραν» — δηλαδή ὅπως καθ' ἡμέραν ἐξακολουθῇ ἡ στάσις των ἐν τῇ τελείᾳ καθιερώσει, μέχρις οὗ δυνηθῶσιν ἐπίσης νὰ διακηρύξωσι, «Τετέλεσται». Ζητεῖται ὑπὸ τῆς καθιερώσεως ὅπως ἡ ἐπιμονὴ αὕτη ἐν τῇ θυσίᾳ καὶ ἀγαθοποιίᾳ ἐξακολουθήσῃ ἐν ὑπομονῇ καὶ πιστότητι, καὶ ὅπως τὸ τέλος ἡμῶν, ὡς καὶ τοῦ Κυρίου καὶ Κεφαλῆς ἡμῶν, εἶναι πραγματικὸς θάνατος. Ὡς γέγραπται δέ, «Ἐγὼ εἶπα θεοὶ (Ἐλοχεῖμ—ἰσχυροὶ) εἰσθε σεῖς, καὶ Υἱοὶ Ὑψίστου πάντες — Σεῖς ὅμως ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε»· οὐχὶ ὡς ὁ ἀρχων Ἀδάμ, καταδικασμένοι· ἀλλ' ὡς ὁ Ἀρχων Ἰησοῦς, μέτοχοι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. (Ψαλμ. πβ' 6,7). Ἡ πιστότης αὕτη, ὁ τοιοῦτος καθ' ἡμέραν θάνατος εἶναι ἀναγκαῖος ὅπως κάμωμεν τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν βεβαίαν· εἰς τοὺς τοιούτους δέ, οἱ ὅποιοι πιστῶς περιπατοῦσιν εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Κυρίου, ὑπόσχεται τὴν δόξαν τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν, τὴν ἐπιφυλασσομένην διὰ τοὺς πιστοὺς νικητάς, οἵτινες θὰ ἀποτελέσωσι τοὺς «Ἐκλεκτοὺς, τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως.» Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἶναι· «Γίνου πιστὸς μέχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». (Ἀποκ. β' 10). Βλέπομεν, λοιπόν, συμβαῖνον μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅ,τι συνέβαινε μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ Κεφαλῆς αὐτῆς — ὅτι ἡ καθιέρωσις φέρει τὰς ἀπαρχὰς τοῦ Πνεύματος, ἡ πιστότης ἐξακολουθεῖ καθ' ἡμέραν τὴν εὐλογίαν τοῦ Πνεύματος, μετ' ἀὑξανόντων καρπῶν καὶ χαρᾶς, ἐνῷ ἡ πιστὴ ἐκτέλεσις τῆς διαθήκης ἐν πραγματικῷ θανάτῳ εἶναι ἀναγκαία ὅπως λάβωμεν τὴν πλήρη κληρονομίαν — τὴν μετοχὴν ἡμῶν εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν καὶ εἰς τὰς δόξας καὶ τιμὰς αὐτῆς. — Ἐφεσ. α' 12-14. Ρωμ. η' 16'17.

ΤΟ ΕΝ ΠΥΡΙ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ἐχομεν ἤδη διὰ μακρῶν πραγματευθῇ (*) τὴν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους γενομένην δῆλωσιν τοῦ Ἰωάννου, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰησοῦν· «Αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι Ἀγίῳ καὶ πυρί». (Ματθ. γ' 11) ἧτις ὑπεδείκνυε τὴν εὐλογίαν τῆς Πεντηκοστῆς ἐπὶ τῶν πιστῶν Ἰσραηλιτῶν· τὸ δὲ πῦρ τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ «τὴν ὁργὴν εἰς τέλος» (Α' Θεσσαλον. β' 16), ἧτις ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἔθνους ἐκείνου. Τὸ διὰ πυρὸς βάπτισμα δὲν εἶναι εὐλογία οὔτε οἱ Χριστιανοὶ οἵτινες προσεύχονται διὰ τοῦτο ἐνίοτε προσεύχονται ἐν ἐπιγνώσει τούτου. Καθὼς δὲ ὑπῆρχε τοιοῦτον βά-

(*) Τόμος Ε' κεφ. Θ'.

πισμα κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοῦ «ἀχύρου» ἐκείνου τοῦ ἔθνους, οὕτως ὁ Κύριος ἡμῶν δεικνύει ὅτι θὰ ὑπάρξῃ κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου ὅμοιον «πῦρ» ἐπὶ τῆς τάξεως τῶν «ζιζανίων», τῆς Χριστιανωσύνης — βαπτισμός πυρὸς θλίψεως, «ὅποια ποτὲ δὲν ἔγεινεν ἀφ' ὅτου ὑπῆρξεν ἔθνος». — Δανιήλ ιβ' 1.

ΤΟ ΕΝ ΥΔΑΤΙ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ἐπεστήσαμεν ἤδη τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐν ὕδατι βαπτισμάτων, τῶν ἐν χρήσει μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν οἵτινες σχεδὸν παγκοσμίως ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ὡς τὸ ἀληθές βάπτισμα· ἐδείξαμεν πόσον ψευδεῖς καὶ ἀσυνεπεῖς εἶναι αἱ δοκιμασίαι αἱ βασιζόμεναι ἐπὶ τῶν ἐν ὕδατι βαπτισμάτων αὐτῶν, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ ἐπηρεάσωσι τὴν καρδίαν, καὶ τὰ ὅποια κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι σύμβολα, ἀλλὰ καὶ ὡς τοιαῦτα μὴ κατανοούμενα ὑπὸ τῶν συνηγόρων των, ἅτε μὴ διακρινόντων καθαρῶς τὸ ἀληθές εἰς θάνατον βάπτισμα μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Πόσον σαφές, καὶ ἐν τούτοις πόσον ὀρθή ἀποβαίνει οὕτω ἡ δοκιμασία αὕτη τοῦ ἀληθοῦς βαπτίσματος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, — τό «σῶμα» — τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐγγράφησαν ἐν οὐρανοῖς — καὶ δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ γῆϊνης ἐγγγραφῆς! Τὸ ἀληθές τοῦτο βάπτισμα εἶναι πράγματι ἡ θύρα εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, διότι οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ γείνη εὐπρόσδεκτος, ἢ νὰ καταγραφῇ ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔχῃ τὸ ὄνομά του γεγραμμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὡς τοιοῦτος, ἐκτὸς ἐὰν ὑποστῇ πρῶτον τὸ βάπτισμα τοῦτο τῆς θελήσεώς του, τῆς καρδίας του, εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ἐγκαταστῇ ὡς μέλος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του, ἥτις «ἀναπληροῖ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ». (Κολ. α' 24). Μάλιστα! Τοιοῦτοι πιστοί, κάμνοντες τοιαύτην καθιέρωσιν, τοιοῦτον βάπτισμα εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Κυρίου, ὅλοι εἶναι ἀληθῆς «σίτος» — οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶναι «ζιζάνια». Ἡ διὰ τοῦ ὕδατος πύλη δύναται νὰ ἀφίνη νὰ περνῶσι «ζιζάνια» ὡς καὶ «σίτος» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Βαπτιστῶν· ἀλλὰ τὸ εἰς θάνατον βάπτισμα, ὡς θύρα, θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν τάξιν τοῦ σίτου καὶ μόνον εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν· διότι οὐδεὶς ἄλλος θὰ φροντίσῃ νὰ τεθῇ ὑπὸ τοὺς ὄρους του, μ' ὅλον ὅτι δύνανται τινὲς νὰ μιμηθῶσι τούτους ἐν μέτρῳ τινι, ὡς τὰ «ζιζάνια» εἶναι μίμησις τοῦ «σίτου».

Ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως καθίσταται φανερόν ὅτι δύνανται νὰ ὑπάρξωσι μέλη τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας — δεβαπτισμένοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διὰ τοῦ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ βαπτίσματος — μεταξὺ τῶν Πρεσβυτεριανῶν, Μεθοδιστῶν, Λουθηρανῶν, Ἐπι-

σκοπελιανῶν, Καθολικῶν, κλπ. ὡς καὶ μεταξὺ τῶν Μαθητῶν καὶ Βαπτιστῶν. Ἐξ ἄλλου, ἀναμφιβόλως, τὸ μεγαλείτερον μέρος εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Μαθητῶν καὶ Βαπτιστῶν καὶ τῶν ἐν ὕδατι καταδεδυμένων) δὲν ἔχουσι κληρον ἢ μερίδα εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, διότι δὲν εἰσῆλθον διὰ τῆς ἀληθοῦς θύρας, εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς «τὸν θάνατον αὐτοῦ». Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶναι ἀδιαφιλονείκητον.

Τονίσαντες οὕτω τὸ ἀληθές βάπτισμα, καθὼς ὁ Ἀπόστολος κάμνει, μεταβαίνομεν εἰς τὸ σύμβολον τούτου, τὸ ἐν ὕδατι βάπτισμα, καὶ ἐρωτῶμεν, ἀρμόζει τὸ σύμβολον, ἢ εἶναι τοῦτο ἀναγκαῖον, διὰ τοὺς ἔχοντας τὸ ἀληθές βάπτισμα; Δεύτερον, ἐάν οὕτω, ποῖον εἶναι τὸ κατάλληλον σύμβολον;

ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ;

Ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων καθαρῶς δεικνύει τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ συμβολικοῦ ἢ ἐν ὕδατι βαπτίσματος, διότι οὐχὶ μόνον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐβαπτίσθησαν ἐν ὕδατι, ἀλλ' ἐδίδασξαν τοῦτο καὶ εἰς ἄλλους — οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἐξ Ἑθνῶν προσηλύτους. Ἐδείξαμεν ἤδη ὅτι τὸ βάπτισμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ἦτο διάφορον καὶ χωριστόν τοῦ βαπτίσματος τοῦ Ἰωάννου, τοῦ διὰ τοὺς Ἰουδαίους ἐν γένει — ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο πρὸς μετάνοιαν δι' ἁφρῶν ἁμαρτιῶν — ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἠννόησε τὸ ζήτημα, καὶ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν, καθιδρύων οὕτω σύμβολον τοῦ θανάτου του, δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἐξηγήσῃ ὅ,τι ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἄλλοι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν, ἐπειδὴ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀκόμη δὲν εἶχε δοθῇ διότι ὁ Ἰησοῦς ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπιτελέσει τὴν θυσίαν του διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, οὔτε εἶχε δοξασθῇ οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάσῃ τὴν θυσίαν χάριν ἡμῶν. Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν ἐντολὴν τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, καὶ δι' αὐτῶν εἰς ἡμᾶς, ὡς αὕτη ἀναγράφεται εἰς Ματθ. κη' 19, 20: «Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα (διὰ τῆς ἐξουσίας) τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ἡ ἐντολὴ αὕτη ἐφηρμόσθη εἰς ὁλόκληρον τοῦτον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα, καὶ ὑπὸ ταύτην ἐργάζονται σήμερον πάντες οἱ ὑπηρέται τῆς Ἀληθείας. Ὁ Κύριος ἐνταῦθα δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ διὰ τοῦ Πνεύματος βάπτισμα κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, διότι δὲν ἦτο εἰς τὴν δύναμιν τῶν Ἀποστόλων νὰ βαπτίζωσιν οὕτω τινά. Αὐτὸς ὁ Κύριος, καὶ μόνον αὐτός, εἶχε ταύτην τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐπεφύλαξεν αὐτὴν δι' ἑαυτόν. Ἐν τούτοις εἰς τοὺς Ἀποστόλους, καὶ εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς διδασκάλους τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐχαρίσθη τὸ νὰ διδάξωσι τοὺς ἀνθρώπους ὅσον

ἀφορᾷ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ — ὅσον ἀφορᾷ τὴν δικαίωσιν αὐτῶν, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἁγιασμὸν αὐτῶν, ἢ καθιέρωσιν, ἢ βάπτισμα εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν ἤθελον νὰ γίνωσι μέτοχοι τῆς νέας αὐτοῦ φύσεως καὶ μελλούσης δόξης. Τὸ δὲ βάπτίζειν περιελάμβανεν ἐπίσης τὸ συμβολικόν, ἢ ἐν ὕδατι βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἦναι τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ἐσωτερικὴ ἢ ἐκ καρδίας καθιέρωσις τοῦ πιστοῦ θὰ ἐγίνετο γνωστὴ εἰς τοὺς ὁμοίους του, καθὼς μάλιστα αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἔκαμε τὴν τῆς καρδίας καθιέρωσιν εἰς τὸν Πατέρα, καὶ ἔπειτα ἐσυμβόλισε ταύτην ἐν ὕδατι.

“Ὅτι οἱ Θεόπνευστοι Ἀπόστολοι οὕτως ἠγνόησαν τὴν ἐντολήν αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν εἶναι φανερόν ἐξ ὅλων τῶν διδασκαλιῶν αὐτῶν. Πρῶτον ἐδίδαξαν τοὺς ἀνθρώπους ὅσον ἀφορᾷ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως, ἐνθαρρύνοντες αὐτοὺς νὰ πιστεύωσιν πρὸς δικαίωσιν ζωῆς. Ἀκολούθως παρεκίνουν αὐτοὺς πρὸς πλήρη καθιέρωσιν τῆς καρδίας, λέγοντες· «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἀδελφοί [οὐχὶ πλέον ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀλλότριτοι, ἀλλὰ δεδικαιωμένοι διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀρισθέντες μέλη «τῶν οἰκείων τῆς πίστεως», ἢ «ἀδελφοί»] διὰ τῶν οἰκτιρισμῶν τοῦ Θεοῦ [μέτοχοι τῶν ὁποίων ἐγένεσθε διὰ τῆς δικαιοσεως ὑμῶν], παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν ἁγίαν τῷ Θεῷ [δεδικαιωμένην], εὐάρεστον τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν». Αὕτη ἦτο ἡ πρόσκλησις ὅπως καθιερώσωσιν, ἢ θυσιάσωσι ἡ «βαπτισθῶσιν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ». Ὅσοι ἤκουσαν τὸν λόγον τῆς χαροποιᾶς ταύτης προσκλήσεως, μετ’ ἐκτιμήσεως, ἐβαπτίσθησαν — οὐχὶ μόνον ἐβαπτίσθησαν ἀληθῶς ἐν τῇ τῆς καθιερώσεως αὐτῶν εὐχῇ, ἀλλ’ ἐπίσης ἐβαπτίσθησαν συμβολικῶς ἐν ὕδατι, ὡς τὴν ἐξωτερικὴν μαρτυρίαν ταύτης.

Σημειώσατε τὰς ἀκολούθους μαρτυρίας ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι τὸ ἐν ὕδατι βάπτισμα ἦτο ἔθος ὅλων τῶν Ἀποστόλων — οὐ μόνον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλ’ ἐπίσης ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἑθνικούς. Ἀναγινώσκομεν περὶ τοῦ λαοῦ τῆς Σαμαρείας ὅτι, «Ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ Φιλίππῳ... ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες [οὐχὶ παιδία] (Πράξ. η’ 22). Ὁ Αἰθίοψ εὐνοῦχος, ὁ ἐπιστραφεὶς διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Φιλίππου ἐβαπτίσθη ἐπίσης ἐν ὕδατι (Πράξ. η’ 35-38). Ἀφ’ οὗ ὁ Πέτρος ἐκήρυξεν εἰς τὸν Κορινθίον καὶ εἰς τὸν οἶκόν του, «Ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας [ἐκτιμήσαντας] τὸν λόγον [συνεπῶς οὐχὶ παιδία]... Προσέταξε δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ βαπτισθῆναι». (Πράξ. ι’ 44-48). Πάλιν ἀναγινώσκομεν, «Καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον καὶ ἐβαπτίζοντο». (Πράξ. ιη’ 8). Καὶ πάλιν, «Καὶ τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυροπώλις, πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεόν, ἤκουεν, ἧς ὁ Κύριος διήνοιξεν τὴν καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις

ὑπὸ τοῦ Παύλου. «Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς». (Πράξ. ιστ' 14-15). «Ὁ δεσμοφύλαξ εἰς τοὺς Φιλίππους, ἀφ' οὗ ἐπίστευσε, ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Παύλου καὶ Σίλα ἐν τῇ φυλακῇ». (Πράξ. ιστ' 33). Καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν, «Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον». — Α' Κορινθ. α' 16.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἀπόστολος εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἀναφέρει πόσους ὀλίγους ἐβάπτισεν· ἀλλὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως προήρχετο ἐκ τοῦ σκόλοπος ὃν εἶχεν εἰς τὴν σάρκα του, ἐκ τῆς ἀτελοῦς ὁράσεώς του, καὶ οἱ ὀλίγοι τοὺς ὁποίους ἐβάπτισε πιθανῶς ἔλαβον ταύτην τὴν τελετὴν διὰ τῶν χειρῶν του, διότι οὐδεὶς ἄλλος ἦτο πλησίον κατάλληλος διὰ νὰ κάμῃ τοῦτο. Ὡς ἀκριβὲς εἶναι τὸν Θεόν, διότι ἐβάπτισε τόσους ὀλίγους, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι μετέβαλεν ἰδέαν ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὀρθόν εἶτε τοῦ ἀληθοῦς βαπτίσματος, εἶτε τοῦ συμβόλου τούτου, ἀλλ' εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὸ γεγονός ὅτι εἶχεν ἐγερθῇ φιλονεικία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ — αἱρετικὸν καὶ φατριαστικὸν πνεῦμα, ὁδηγοῦν τινάς νὰ λέγωσιν, «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου», ἄλλους, «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀπολῶ», καὶ ἄλλους, «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Πέτρου», κτλ. — ὁ Ἀπόστολος ἔχαιρε διότι ἠδύνατο νὰ λέγῃ ὅτι εἶχε βαπτίσει αὐτὸς ὁ ἴδιος πολὺ ὀλίγους ἐξ αὐτῶν, ἵνα μὴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχη ἀφορμὴν ὥστε νὰ εἴπῃ ὅτι ἔκαμνε προσωπικοὺς μαθητάς, βαπτίζων αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ κάμῃ μαθητάς τοῦ Χριστοῦ, καὶ βαπτίζει αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν καθαρῶν τούτων δηλώσεων τῆς Γραφῆς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐντολὴν καὶ ἐξάσκησιν ταύτης ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, θὰ ἦτο πράγματι λίαν τολμηρὸς ἐκείνος, ὅστις ἠθέλην ἀποφανθῇ ὅτι τὸ συμβολικὸν ἢ δι' ὕδατος βάπτισμα δὲν διδάσκεται εἰς τὰς Γραφάς· ἢ ὅτι ἐδιδάσκετο μόνον εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἢ ὅτι ἦτο προωρισμένον ὡς εἰσαγωγικὸν ἔργον. Τούναντίον, καὶ ἐδιδάσκετο καὶ ἐξησκεῖτο ἐξ ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος μέχρι σήμερον, ἂν καὶ ὑπὸ διαφόρους διατυπώσεις καὶ τελετάς, καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μὲ ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ τῆς ἐννοίας του, συγχεομένου πάντοτε τοῦ συμβόλου καὶ παρορωμένου τοῦ ἀληθοῦς βαπτίσματος. Βεβαίως εἶναι ἔργον ὀρθῆς σκέψεως τὸ ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ σέβονται τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα ὡς Θεῖον θεσμόν. Ἐάν τινες εἰσὶν εἰσέτι διατεθειμένοι νὰ ἀμφισβητήσωσι τὸ ζήτημα τοῦτο, δὲν διαφιλονεικοῦμεν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι, ἐάν οἱ τοιοῦτοι εἶναι εἰλικρινεῖς, καὶ ἐνῆργησαν ἐν τῇ καρδίᾳ των τὸ ἀληθὲς βάπτισμα τῆς θελήσεώς των εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Κυρίου, — ἐάν ἀπέθανον ὡς πρὸς τὸ ἐγώ, καὶ τὸν κόσμον, καὶ ζῶσι πρὸς τὸν Θεόν, δι' Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὁ Θεὸς θὰ ἀποκαλύψῃ τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐπίσης εἰς αὐτοὺς ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. (Φιλιπ. γ' 15).

Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ χαίρωμεν μετὰ τῶν τοιούτων, ἐπειδὴ εὖρον

τὸ ἀληθές βάπτισμα, καὶ ἔγειναν μέτοχοι αὐτοῦ, καὶ συγκαίρωμεν αὐτούς διὰ τὴν ἀλήθειαν· ἐπειδὴ εἶναι πολὺ καλλίτερον νὰ βλέπωσι καὶ ἀπολαμβάνωσι τὸ ἀληθές βάπτισμα, ἐνῷ τυφλώττουσιν ὡς πρὸς τὸ σύμβολον, παρ' ὅτι θὰ ἦτο νὰ βλέπωσι τὸ σύμβολον καὶ ᾧσι τυφλοὶ ὡς πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ἐχοντες τοῦτο ὑπ' ὄψιν, ὅσονδῆποτε ἰσχυρῶς καὶ ἐὰν εὐνοῶμεν τὸ συμβολικὸν βάπτισμα, δὲν δυνάμεθα νὰ βασίσωμεν Χριστιανικὴν κοινωνίαν ἐπὶ τούτου, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Πάντας, ὅθεν, οἵτινες ὁμολογοῦσι τὸν Κύριον ὡς Λυτρωτὴν τῶν, καὶ ὁμολογοῦσι πλήρη καθιέρωσιν καρδίας καὶ ζωῆς εἰς αὐτόν, δεχόμεθα ὡς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐγγράφησαν ἐν οὐρανοῖς — ὡς Νέα Κτίσματα ἐν Χριστῷ, εἴτε Ἰουδαῖοι εἶναι οὗτοι ἐκ γενετῆς, εἴτε Ἑθνικοί, δοῦλοι ἢ ἐλεύθεροι, ἄρρενες ἢ θήλειες, βεβαπτισμένοι ἐν ὕδατι ἢ μὴ.

Ἐξ ἄλλου, ἃς μὴ λησμονῇται ὅτι πᾶσα αὔξησις γνώσεως φέρει οὐχὶ μόνον αὔξησιν προνομίου καὶ χαρᾶς, ἀλλ' ἐπίσης αὔξησιν εὐθύνης. Ὅστιςδῆποτε λοιπὸν καταλήγει νὰ ἴδῃ τὴν ὠραιότητα καὶ αὐθεντίαν τοῦ δι' ὕδατος συμβόλου, φθάνει κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς ἄλλην δοκιμασίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν νέκρωσιν τῆς θελήσεως αὐτοῦ, — ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀληθές βάπτισμα εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Κυρίου του. Ἀποτυχία τοῦ νὰ ὑπακούσῃ τις εἰς τὸ σύμβολον ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας, εὐκόλως κατανοεῖται ἅτι θὰ ἐσήμαινεν ἀποποίησιν ἢ ἄρνησιν τῆς θυσίας, καὶ οὕτω ἀποτυχίαν τοῦ νὰ κάμῃ τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν του βεβαίαν.

ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν συζήτησιν ἐπὶ τῶν πολυπληθῶν ὑπὲρ ἧ κατὰ μεταξὺ τοῦ ραντισμοῦ, ἐπιχύσεως καὶ καταδύσεως, — περὶ τοῦ ποῖος ἦτο ὁ ἀρχικὸς Ἀποστολικὸς τρόπος τῆς τελέσεως τοῦ συμβολικοῦ βαπτίσματος. Ἐν τούτοις θέλομεν ὑπενθυμίσει, ὅτι οὐδὲν παιδίον πιθανῶς ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοός, ἣτις θὰ ἐπέτρεπε καὶ εἰς αὐτὸ νὰ κάμῃ καθιέρωσιν ἢ βάπτισμα τῆς θελήσεώς του εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Χριστοῦ, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι νεκρὸν μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ ἐγὼ καὶ τὸν κόσμον. Ἰσχυριζόμεθα ἐπὶ πλέον ὅτι, τὸ συμβολικὸν βάπτισμα δὲν ἠδύνατο νὰ τελεσθῇ πρότερον τοῦ ἀληθοῦς βαπτίσματος ἐγκύρως, διότι τὸ συμβολικὸν βάπτισμα εἶναι προωρισμένον νὰ εἶναι ἀπλῶς ἡ ἐξωτερικὴ ἔκφρασις ἢ ὁμολογία τοῦ ὅτι ἤδη συνέβη μεταξὺ τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τῶν θελήσεων ἡμῶν, καὶ τοῦ Κυρίου ἐν τῷ κρυπτῷ.

Ὅντων τούτων ἀληθῶν, ἐπεταὶ ὅτι ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν Χριστιανῶν οὐδέποτε ἔλαβον συμβολικὸν ἢ ἐν ὕδατι βάπτισμα,

ἀφ' οὗ τότε μόνον θὰ ἠδύναντο νὰ τὸ λάβωσιν ὅταν θὰ ἔκαμον ἐν ἐπιγνώσει τὴν εὐχὴν τῆς καθιερώσεως. Ἡ κατάδυσις ἐφήβων πρὸ τῆς καθιερώσεως δὲν θὰ ἦτο περισσότερον ἀποτελεσματικὴ κοινοῦ λουτροῦ, οὔτε θὰ ἦτο περισσότερον συμβολικὸν τὸ βάπτισμα ἀπὸ τὸ ράντισμα τῶν μὴ καθιερωμένων νηπίων. Ἀρμόζει ὅθεν εἰς πάντας νὰ ἐξετάσωσι σοβαρῶς ποῖον εἶναι τὸ ἀληθές δι' ὕδατος βάπτισμα, τὸ ἀληθές σύμβολον, τὸ ὁρισθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ὑπακούσωσιν ἀμέσως. Καὶ πᾶσα καθιερωμένη καρδιά «νεκρὰ πράγματι» ὡς πρὸς τὴν αὐτογνωμοσύνην καὶ τὸ κοσμικὸν φρόνημα, θὰ ἦναι ἄγρυπνος νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου εἰς τοῦτο, ὡς καὶ εἰς πᾶν ἄλλο πρᾶγμα. Τοιαύτη ἀγρυπνία ὑποδηλοῦται ἐν τῇ ἐκφράσει, «ζῶντας τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». — Ρωμ. στ' 11.

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ σύγχυσις ἐπὶ τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ τρόπου τοῦ βαπτίσματος ἦτο τόσον τελεία, καὶ ἡ μαρτυρία ὅσον ἀφορᾷ τὴν μέθοδον τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τόσον συγκεχυμένη, ὥστε δὲν εἶχομεν οὐδὲν ὅτι δῆποτε ὅπως μᾶς ὁδηγήσῃ ἵνα ἀποφασίσωμεν ἐὰν ἡ τῶν Ἀποστόλων μέθοδος τοῦ δι' ὕδατος βαπτίσματος ἦτο διὰ ραντισμοῦ, ἢ ἐπιχύσεως, ἢ καταδύσεως. Τώρα ὅμως εἴμεθα πλέον εἰς θέσιν ὥστε, βλέποντες καθαρῶς τι ἀποτελεῖ τὸ ἀληθὲς βάπτισμα, νὰ ἴδωμεν καθαρῶς ἐπίσης τι θὰ ἀπετέλουν καὶ τι ὄχι τὰ σύμβολα ἢ εἰκόνες τούτου. Ἐξετάζοντες μετὰ προσοχῆς πάντα διενεργούμενον τύπον εὐρίσκομεν ὅτι μόνον εἰς φαίνεται ὅτι ἐξεικονίζει θάνατον καὶ ταφήν μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν σύμβολόν τι θανάτου ὡς πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὸ ἐγώ, καὶ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, εἰς πολλὰς ἢ ὀλίγας σταγόνας ὕδατος ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ εἰς κάδον ὕδατος χυνόμενον ἐπὶ τοῦ ἀτόμου. Ἐὰν ὑπάρχῃ καμμία συμβολικὴ ὁμοιότης θανάτου εἰς μίαν ἐκ τούτων τῶν μεθόδων δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἐννοήσωμεν. Ἄλλ' ὅταν ἐρχώμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν κατάδυσιν, βλέπομεν διὰ μιᾶς θαυμασίαν, ἐκπληκτικὴν, ἀξιοσημείωτον, ἀρμόζουσαν ἐξεικόνισιν παντὸς δηλουμένου ἐν τῷ ἀληθεῖ εἰς θάνατον βαπτίσματι. Οὐχὶ μόνον ἡ λέξις **βαπτίζω** σημαίνει κατάδυσιν, κάλυψιν, ταφήν, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ μέθοδος ἡ σχετικὴ πρὸς μίαν κατάδυσιν πρὸς τὰ ὀπισθεν ἐν τῷ ὕδατι, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ζωηροτάτη εἰκὼν ταφῆς, ἀρμονικὴ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Ὁ ἐκτελεστής ἐν τῷ συμβόλῳ παριστᾷ τὸν Κύριον ἡμῶν. Ὡς δὲ ὁ ὑποψήφιος προσέρχεται πρὸς αὐτόν, οὕτως ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν προσερχόμεθα πρὸς τὸν Κύριον διὰ βάπτισμα. Ὁμολογοῦντες ὅτι δὲν δυνάμεθα ἀφ' ἑαυτῶν νὰ ἀποθάνωμεν ὡς πρὸς τὸ ἐγώ καὶ τὸν κόσμον, παραδίδομεν ἑαυτούς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κυρίου ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ νὰ δεχθῇ τὴν θέλησιν ἡμῶν διὰ τὸ ἔργον, καὶ αἰτοῦντες ὅπως, ἐγκαταλειφθείσης τῆς θελήσεως ἡμῶν, **μᾶς θάψῃ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ** — ὅπως ἐνεργήσῃ

τοιαύτας πείρας παιδαγωγίας, βοηθείας, καὶ παιδείας, αἱ ὁποῖαι ἤθελον κάμει ἡμᾶς τὰ μάλιστα ἱκανοὺς ὅπως φέρωμεν εἰς πέρας τὴν διαθήκην τῆς καθιερώσεως ἡμῶν. Ὅταν ὁ ὑποψήφιος ἔχει ἀφίσει πλέον τὴν θέλησίν του, ὁ ἐνεργῶν τὴν τελετὴν καταβιδάξει αὐτόν ἡρέμα εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐνῶ εὐρίσκεται οὕτως ἐπὶ τῶν νώτων του ἀβοήθητος ἐν τῷ ὕδατι, καὶ τότε ἀκόμη παρουσιάξει πλήρη ἐξεικόνισιν τῆς ἀδυναμίας ἡμῶν ὅπως βοηθήσωμεν ἑαυτούς, ἐνῶ εὐρισκόμεθα νεκροί· ὡς δὲ ὁ τελετουργῶν ἀνεγείρει αὐτόν εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἐν τούτῳ πάλιν βλέπομεν ἐν εἰκόνι ἀκριβῶς τὴν ὁ Κύριος μᾶς ὑπόσχεται, — ὅπως μᾶς ἀναστήσῃ ἐκ νεκρῶν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι διὰ τῆς δυνάμεώς του. Δὲν προσπαθοῦμεν ὅπως ἐξαναγκάσωμεν τὰς συνειδήσεις τῶν ἄλλων, οἵτινες διαφωνοῦσι πρὸς ἡμᾶς· ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοῦτο παρίσταται κατὰδηλον ἐκ τῆς εὐαρμοστίας τοῦ συμβόλου τούτου, ὅτι ὁ πρωτουργὸς αὐτοῦ ἦτο ὁ Κύριος. Τὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ διευθύνῃ τοιαύτην εἰκόνα ἢ σύμβολον ὁλοκλήρου τοῦ πράγματος;

Ὅστις δὴποτε ἤδη ἐξετέλεσε τὸ ἀληθές βάπτισμα — ὅστις δὴποτε ἤδη ἔχει δώσει ἑαυτὸν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀποθάνῃ μετ' αὐτοῦ, ταφῇ κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καὶ οὕτω βλέπῃ τὴν ὠραιότητα τῆς συμβολικῆς ταύτης εἰκόνης πρέπει, πιστεύομεν, νὰ αἰσθάνηται σφοδρὰν ἐπαθυμίαν νὰ ἐκκληρώσῃ τοῦτο εἰς ἑαυτόν. Ἡ γλῶσσα τῆς καρδίας του πρέπει βεβαίως νὰ ἦναι, «Χαίρω Θεέ μου, νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά σου»!

Ὅποια πλεονεκτήματα ἢ ὠφέλεια θέλουσι προκύψει ἐκ τῆς ὑπακοῆς εἰς τοῦτο τὸ σύμβολον; Ἀποκρινόμεθα ὅτι ὠφέλεια δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ἐκκληρώσεως μέρους τινός τῆς εὐχῆς τῆς καθιερώσεως ἡμῶν, ἀλλὰ τότε μόνον ἡ ὠφέλεια θὰ ἦναι ἰδική μας, ἐὰν ζητῶμεν νὰ ἐκκληρώσωμεν πάσας τὰς ἀπαιτήσεις, — πρώτας καὶ τελευταίας, πᾶν περιλαμβανόμενον ἐν τῇ πλήρει πορὰ δόσει τῶν θελήσεων ἡμῶν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Κυρίου, καὶ πλήρη προσπάθειαν ὅπως περιπατήσωμεν εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐνῶ ἡ πλήρης ὠφέλεια θὰ προκύψῃ κατὰ τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας, ἐν τῇ Πρώτῃ Ἀναστάσει, καὶ τῇ δόξῃ τιμῇ καὶ ἀφθαρσίᾳ αὐτῆς, ὑπάρχει μέτρον ὠφελείας δυνάμενον νὰ καρπωθῇ ἀκόμη καὶ τώρα. Ἡ ἱκανοποίησις τοῦ νοός, ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας, τὸ γεγονός ὅτι, καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς προσεπαθήσαμεν ὅπως «ἐκκληρώσωμεν πᾶσαν δικαιοσύνην» — ταῦτα πάντα συντελοῦσιν εἰς ἐκείνην τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, ἣτις τρέχει ὡς ποταμός, τακτικῶς, σταθερῶς καὶ ἰσχυρῶς, διὰ μέσου τῆς ζωῆς τῶν ὄντων αὐτοῦ — ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερβαίνουσα πᾶσαν γνῶσιν, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι εἶναι «Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, Εἰς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων» (Ἐφεσ. δ' 4-6), συνεπάγεται τὸ ὅτι καθὼς ὑπάρχει κυρίως ἐν βάπτισμα οὕτω δὲν δύναται νὰ ἦναι εἰμὴ ἐν μόνον κυ-

ρίως σύμβολον· δι' αὐτὸ καὶ οἱ Χριστιανοὶ γενικῶς συμφωνοῦσιν ὅτι ἐν ὕδατι κατάδυσις ἀνταποκρίνεται στενῶς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς Γραφικῆς γλώσσης. Ὡς παραδείγματα τῆς συμφωνίας ταύτης, σημειώσατε τὰς κάτωθι ἐπεξηγήσεις ἀπὸ ἄτομα τὰ ὁποῖα, μ' ὅλον ὅτι πιθανῶς ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ἐσκοτίσθησαν ὅμως οὕτως ὥστε δὲν ἐγνώρισαν πῶς νὰ διακρίνωσι τὸ ἐν ὕδατι σύμβολον τούτου, καὶ συνεπέρανον ὅτι εἶναι ἐπουσιῶδες.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΤΙΝΕΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ.

Ὁ Ἰωάννης Καλβῖνος, Πρεσβυτεριανός, λέγει· «Αὕτῃ αὕτῃ ἡ λέξις βαπτίζω σημαίνει καταδύειν. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ κατάδυσις ἐξήσκειτο ὑπὸ τῆς πρωτογόνου Ἐκκλησίας». — Ἀρχαί, Βιβλ. Ε'. κεφ. ΙΕ'. § 19.

Ὁ Δρ. Μακνάϊτ Πρεσβυτεριανός, «Ἐν τῷ βαπτίσματι τὸ βαπτιζόμενον πρόσωπον θάπτεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ». Ὁ Χριστὸς ὑπέκυψε νὰ βαπτισθῇ, δηλαδὴ νὰ ταφῇ ὑπὸ τὸ ὕδωρ».

Ὁ Δρ. Φίλιππος Σιόφφ, Πρεσβυτεριανός καὶ οὗτος, «Κατάδυσις καὶ οὐχὶ ραντισμός ἦτο ἀναμφισβητήτως ὁ ἀρχικὸς καὶ κανονικὸς τύπος τοῦ βαπτίσματος· τοῦτο δεικνύεται ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων βαπτίζω, βάπτισμα, βαπτισμός. — Ἱστορία τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Σελ. 568.

Εἰς μετέπειτα ἔκδοσιν (1885) οὗτος γράφει περαιτέρω περὶ τούτων τῶν «συμπαραβολῶν» ὅτι πᾶσαι αὗται ὑποστηρίζουσι τὴν κατάδυσιν μᾶλλον παρὰ τὸν ραντισμόν, καὶ τοῦτο εἶναι πλήρες παραδεκτόν ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἐξηγητῶν, Καθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων, Ἀγγλῶν καὶ Γερμανῶν».

— Διδασκαλία τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. Σελ. 55, 56.

Ὁ Μαρτίνος Λούθηρος, Λουθηρανός· «Βάπτισμα εἶναι Ἑλληνικὴ λέξις, καὶ δύναται νὰ μεταφρασθῇ «κατάδυσις». Ἐπεθύμουν πάντες οἱ μέλλοντες νὰ βαπτισθῶσιν, ὅπως βυθισθῶσιν ἐντελῶς ἐντὸς τοῦ ὕδατος». — Τὰ Ἀπαντα τοῦ Λουθήρου Τόμ. Α' Σελ. 336.

Ὁ Ἰωάννης Οὐέσλεϋ, Μεθοδιστής, «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος» — τοῦτο ὑπαινίσσεται τὴν ἀρχαίαν μέθοδον τῆς καταδύσεως.

Ὁ Γώλλ, Ἐπισκοπελιανός, «Ἡ κατάδυσις ἦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ εὐλογητὸς Κύριος ἡμῶν ἔλαβε τὸ βάπτισμα, καὶ κατὰ τινες, ἦτο ὁ μᾶλλον ἐν χρήσει καὶ κοινὸς τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ ἐβαπτίζοντο». Ἱστορία τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ, Τόμ. Α' σελ. 571 Ὁξφόρδ. 1862.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Στάνλεϊ, Ἐπισκοπελιανός. «Κατὰ τοὺς

πρώτους δέκατρεῖς αἰῶνας ἡ παγκόσμιος ἐφαρμογή τοῦ βαπτίσματος ἦτο ἐκείνη, περὶ τῆς ὁποίας ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, καὶ ἣτις εἶναι ἡ καθ' ἑαυτὸ σημασία τῆς λέξεως «βαπτίζω» — ὅτι δηλαδὴ οἱ βαπτιζόμενοι ἐβυθίζοντο, κατεδύοντο ἐν τῷ ὕδατι» — Χριστιανικοὶ θεσμοί, σελ. 17.

Ὁ Βρέννερ, Καθολικός. «Ἐπὶ χίλια τριακόσια ἔτη τὸ βάπτισμα ἦτο γενικῶς καὶ τακτικῶς κατάδυσις τοῦ ἀτόμου ἐν τῷ ὕδατι». «Ἱστορικὴ ἔκθεσις τῆς ἐκτελέσεως τοῦ βαπτίσματος» σελ. 306.

«Ὁλόκληρον τὸ ἄτομον κατεδύετο ἐν τῷ ὕδατι» — Ἐγκυκλοπαιδεῖα τοῦ Κίττο.

«Βάπτισμα, ἦτοι βύθυσις, κατάδυσις. — Ἀμερικανικὴ Ἐγκυκλοπαιδεῖα. «Τὸ Βάπτισμα ἀρχικῶς ἐξετελεῖτο διὰ καταδύσεως». — Ἐγκυκλοπαιδεῖα τοῦ Μπράντ.

«Τὸ βάπτισμα σημαίνει κατάδυσιν». — Λεξικὸν τῆς Βίβλου τοῦ Σμίθ. «Βαπτίζω, βυθίζω ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ὑπὸ τὸ ὕδωρ». — Λεξικὸν Ἑλληνικὸν τοῦ Λίντελ καὶ Σκόττ.

«Βαπτίζειν: καταδύειν (κατα)βυθίζειν». Λεξικὸν τοῦ Γκρήν-φελδ.

ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟ ΕΝ ΥΔΑΤΙ ΒΑΠΤΙΣΜΑ.

Ἀφ' οὗ πάντες οἱ καθιερωμένοι, πάντες οἱ βεβαπτισμένοι εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦσι «Τὸ Βασίλειον Ἱεράτευμα», καὶ μέλη τοῦ κεχρισμένου σώματος τοῦ Κυρίου, ἔπεται ὅτι οὐχὶ μόνον ἐντέλλονται διὰ τοῦ Ματθ. κη' 19 νὰ διδάξωσι τὸν λαόν, καὶ οὕτω νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸ βάπτισμα, ἢ τὴν ταφὴν τῆς θελήσεως αὐτῶν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἐντέλλονται, φυσικῶς, ἐπίσης, νὰ ἐκτελέσωσιν εἰς αὐτοὺς τὸ σύμβολον τῆς καθιερώσεως ταύτης, τὸ ἐν ὕδατι βάπτισμα. Καὶ ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἡδύνατο νὰ εὗρεθῇ εὐκόλως τοιοῦτον καθιερωμένον ἄτομον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συμβόλου, δὲν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐγερθῇ ὁρθὴ ἀντίρρησης κατὰ τῆς τελέσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀτόμου μὴ καθιερωμένου, ἢ καὶ κοσμικοῦ μάλιστα, ἢ ἀπίστου· διότι τὸ ἀληθὲς συμβόλαιον εἶναι μεταξὺ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ καθιεροῦντος ἑαυτὸν ἀτόμου. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐν ὕδατι βάπτισμα δὲν εἶναι τὸ ἀληθές τοιοῦτον, ἀλλ' ἀπλῶς εἰκὼν, οὕτω καὶ ὁ ἐκτελεστής τούτου δὲν εἶναι ὁ Κύριος, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς ἄνθρωπος· καὶ εἴτε καλὸς εἴτε κακὸς ἠθέλεε χρησιμεύσει ὥς ἐπίτροπος διὰ τὴν εὐκολίαν καὶ ὑπηρεσίαν τοῦ καταδυομένου. Ἐν τούτοις, ὑπάρχει γενικὴ εὐαρμοστία καὶ τάξις τὴν ὁποίαν εἶναι καλὸν νὰ φυλάττωμεν εἰς τοῦτο, ὥς καὶ εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν· αὕτη δὲ ὑπαγορεύει ὅτι τὰ καταλληλότατα πρόσωπα διὰ τοιαύτην ὑπηρεσίαν θὰ ἦσαν οἱ ἐκλεγόμενοι πρεσβύτεροι.

Η ΔΙΑΤΥΠΩΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ.

Οὐδείς εἰδικὸς τύπος λόγων διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τίθεται πρὸ ἡμῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς, καὶ πάντες δύνανται νὰ ἴδωσιν ὅτι οἱ λόγοι εἶναι δευτερευούσης σημασίας — ὅτι τὸ βάπτισμα θὰ ἦτο ἐξ ἰσου ἔγκυρον ἐὰν δὲν ἔκαμνε τις χρῆσιν οὐδενὸς λόγου, διότι ὡς προηγουμένως ἐξετέθη, τὸ ἀληθές συμβόλαιον εἶναι μεταξὺ τοῦ βαπτιζομένου καὶ τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ **προῆξις** τοῦ ἐν ὕδατι βαπτίσματος εἶναι φανερά ὁμολογία τούτου. Δὲν πρόκειται ὅθεν περὶ τοῦ τί ὁ ἐκτελεστής πιστεύει ἢ δὲν πιστεύει, λέγει ἢ παραλείπει νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ὅποια εἶναι ἡ σκέψις καὶ ἡ πρόθεσις τῆς καρδίας τοῦ οὕτω συμβολικῶς βαπτιζομένου. Ἐν τούτοις βασίζοντες τὴν κρίσιν ἡμῶν ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, εἰς Ματθ. κη' 19, καὶ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου εἰς Ρωμαίους στ' 3, συνιστῶμεν ὡς ἀπλοῦν τύπον ὀρθῶν λόγων, διὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὰ ἐξῆς:

«Ἀδελφε (δεῖνα) ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, διὰ ταύτης τῆς ἐξουσίας, σὲ βαπτίζω εἰς Χριστόν».

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ

Ἐπειδὴ ἡ ἀληθὴς σημασία τοῦ βαπτίσματος ἐλησμονήθη πρὸ πολλοῦ λαμβάνομεν πολλὰς ἐρωτήσεις ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἤδη κατεδύθησαν ἐν ὕδατι, περὶ τοῦ ἐγκύρου τοῦ ἐν ὕδατι βαπτίσματος αὐτῶν, καὶ ἐὰν θὰ ἦτο ὀρθόν νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ σύμβολον ἢ οὐχί. Ἡ ἀπόκρισις ἡμῶν εἶναι ὅτι τὸ σύμβολον δὲν χρειάζεται ἐπανάληψιν· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν θὰ εἶχεν οὐδεμίαν ἔννοιαν οἷανδήποτε, καὶ οὐδεμίαν δύναμιν περισσοτέραν οἷαν θὰ εἶχεν ἄλλο λουτρὸν ἢ μία λύθρις εἰς τὸ ὕδωρ ἐκτὸς ἐὰν τοῦτο **ἠκολούθει** τὴν πλήρη καθιέρωσιν τοῦ βαπτιζομένου μέχρι θανάτου, καθεὶς δύναται νὰ ἀποφασίσῃ δι' ἑαυτὸν ἐὰν ὑπῆκουσεν ἢ οὐχί εἰς ταύτην τὴν μαρτυρίαν. Ἀλλ' ἐὰν τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα ἠκολούθησε τὴν καθιέρωσιν ἢ τὸ εἰς θάνατον βάπτισμα, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναληφθῇ — ἂν καὶ ἡ γνῶσις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἦτο ἀτελής.

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

Ἐπεὶ τί ποιῶσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν; εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; **Α' Κορ. ιε'. 29.**

Παρανόησις τῆς ἐννοίας τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου ὠδήγησε κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σκοτεινῶν αἰώνων εἰς τὸ ἀντικαταστατικὸν βάπτισμα. Χριστιανοί, τῶν ὁποίων οἱ φίλοι ἀπέθανον ἄνευ

βαπτίσματος, ἐβαπτίζοντο ἀντιπροσωπευτικῶς ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡ ὁρθὴ ἀντίληψις τοῦ τι ἀποτελεῖ τὸ ἀληθὲς βάπτισμα ταχέως δεικνύει εἰς ἡμᾶς τὴν αὐθεντικὴν τῆς τοιαύτης πράξεως. Ἐν ἄτομον δὲν ἠδύνατο νὰ καθιερώσῃ ἑαυτὸ περισσότερον δι' ἄλλο ἄτομον παρ' ὅτι ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ εἴτε τὴν φυσικὴν εἴτε τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς ἄλλο ἄτομον. Ἡ παρὰ νόησις αὕτη τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου, ἐν τούτοις ἐπέφερε σύγχυσιν εἰς τὸν νοῦν πολλῶν, οἵτινες δὲν γνωρίζουσιν ὁποία ἀποστασία ἔλαβε χώραν εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῶν Ἀποστόλων, καὶ πόσον ἀχαλίνωτοι καὶ ἄλογοι ἦσαν πολλαὶ θεωρίαι καὶ συνήθειαι τότε εἰσαχθεῖσαι.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· καὶ τὴν διδασκαλίαν ταύτην πραγματεύεται καὶ ὑποστηρίζει ἐνταῦθα. Ὡς φαίνεται δὲ ἐπιθέσεις ἔλαβον χώραν κατὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Ὡς μέρος τοῦ ἐπιχειρήματός του εἰς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν χωρίον, ὃ Ἀπόστολος καλεῖ τὴν προσοχὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ γεγονός· ὅτι πάντες εἶχον βαπτισθῇ, καὶ ὅτι τὸ βάπτισμα αὐτῶν ἐσήμαινεν ἡ ἐσυμβόλιζε τὸν θάνατον καθὼς προηγούμενως εἶδομεν. Ἐπειτα ἐξακολουθῶν νὰ δεικνύῃ εἰς αὐτοὺς τὴν αὐθεντικὴν τῆς νέας των θέσεως, ἐρωτᾷ ποῦ θὰ ἔγκειτο ἡ σοφία ἢ ἡ ἀξία τοιαύτης εἰς θάνατον καθιερώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπεσήμεινε τὸ βάπτισμα αὐτῶν, ἐὰν ἡ νέα θεωρία, ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνονται διόλου, ἦτο ἀληθής. Οὗτοι εἶχον καθιερώσει ἑαυτοὺς ὅπως ᾧσι μέλη, ὅπως ἀποθάνωσι ὃ εἰς μετὰ τοῦ ἄλλου, καὶ ὃ εἰς διὰ τὸν ἄλλον ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ὅπως ᾧσι νεκροὶ μετ' αὐτοῦ, καὶ ὡς μέλη τοῦ σώματός του, μέλη τῆς ἐξιλαστικῆς θυσίας, χάριν τοῦ νεκροῦ κόσμου, διότι ἤλπισαν εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνάστασιν.

Τὸ ἐπαχέρισμα τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ὅτι ὁλόκληρος ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία ἴσταται ἢ πίπτει ὁμοῦ. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀνάστασις νεκρῶν, τότε οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπωλέσθησαν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κόσμου, καὶ ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ δὲν ὑπάρχῃ μέλλουσα ἐλπίς εἴτε διὰ τὴν ἐκκλησίαν, εἴτε διὰ τὸν κόσμον διὰ τῆς Ἐκκλησίας, διατὶ νὰ καθιερώσωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰς θάνατον; Βαπτιζόμεθα εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τοῦ κόσμου, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως συνδεθῶμεν μετ' ὀλίγον μετ' αὐτοῦ ὡς ὁ ζωοδότης τοῦ κόσμου, ὡς τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ.